

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **M. T.**, zast. Mgr. Bohumilem Budínským, advokátem se sídlem Hradební 856/10, 500 03 Hradec Králové proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2013, č.j. OAM-54/ZA-ZA06-ZA09-2011, t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zástupci Mgr. Bohumilu Budínskému se p ř i z n á v á odměna ve výši 8.228,-Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí na účet zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou sporoval žalobce shora uvedené rozhodnutí žalovaného. Ten na základě žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany formou azylu, kdy nespatoval v jeho osobním příběhu, který navíc posoudil jako nevěrohodný, azylověrelevantní důvody a po shromáždění informací o Nigérii rozhodl tak, že podmínky pro postup dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) neshledal a mezinárodní ochranu neudělil.

Žalobce správnímu orgánu vytýkal vady řízení spočívající především v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a nesprávném vyhodnocení informací, které žalobce v průběhu správního řízení přednesl. Vyslovil přesvědčení, že jím uvedené skutečnosti zakládají nárok na udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu, když jeho setrvání v České republice je vedeno snahou zachránit manželství a podílet se na výchově nez. syna. Dále tvrdil obavy o svůj život mající původ v chování jeho nevlastního bratra, kdy žalobci podle jeho přesvědčení hrozí v případě návratu smrt. Pokud správní orgán tuto skutečnost nezohlednil, pak na případ žalobce chybně aplikoval ust. § 14a zákona o azylu. V ostatním setrval na informacích sdělených v průběhu řízení před správním orgánem.

Správní orgán reagoval ve stanovisko s datem 23. 7. 2013, v němž shrnul žalobní námítky, které nicméně označil za nedůvodné. Odkázal na průběh správního řízení s tím, že žalobce neuváděl žádné skutečnosti umožňující udělit mu některou z forem mezinárodní ochrany. Zdůraznil, že institut tzv. humanitárního azylu je dle ustálené judikatury soudů forma mezinárodní ochrany, kterou lze udělit v případech výjimečných a odůvodněných konkrétní situací. Žalobce však rodinným životem nežije, na výchově nez. dítěte, jehož není ani biologickým otcem, se nepodílí. Obavy z trestu smrti v případě návratu označil žalovaný za neopodstatněné, jak vyplynulo z objektivních informací o Nigérii, s nimiž byl žalobce seznámen. Konstatoval, že při v průběhu správního řízení žádné zákonné ustanovení neporušil, ve skutečnostech tvrzených žalobcem nelze shledat azylově relevantní důvody. Trval na zamítnutí žaloby, kterou vyhodnotil jako nedůvodnou.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu v rozsahu vytyčeném žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. za výslovného souhlasu žalobce i správního orgánu.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Krajský soud před rozhodnutím o žalobě prostudoval správní spis, napadené rozhodnutí, seznámil se s obsahem žaloby i reakcí žalovaného. Z těchto informací plyne, že správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce uplatněné dne 9. 2. 2011 a z pohovorů uskutečněných dne 1. 3. 2011, 13. 4. 2011, 17. 8. 2011 a 16. 5. 2012. Využil informací, které shromáždil ohledně politické a ekonomické situace v Nigérii. Vycházel ze Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2010 ze dne 8. dubna 2011 (rovněž disponoval toutéž Zprávou mapující situaci za rok 2009), z Informace MZV č. j.98318/2010-LPTP ze dne 16. března 2010 reagující mimo jiné na možnost vnitřního přesídlení a situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu při návratu, Zprávou o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie z 15. ledna 2010 a následující aktualizovanou zprávou ze 6. dubna 2011, Zprávou ACCORD z 2. května 2011, Informací Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům Alexandra Geisera z 12. dubna 2010. Při rozhodování disponoval rovněž zprávou o zdravotním stavu žalobce z 27. 6. 2012 (operace slepého střeva bez komplikací), zprávou o výsledku šetření týkajícího se rodinných poměrů nezl. syna žalobce z 28. 3. 2012 přičemž zohlednil informace z databáze České tiskové kanceláře (ČTK). Při svých úvahách žalovaných rovněž posuzoval obsah zprávy Úřadu městské části Prahy 5, odbor sociální problematiky a prevence kriminality ze dne 28. 3. 2012 (obsahuje informace o sociálním šetření a zprávu o poměrech nezl.) a také zprávu Krajského ředitelství policie Praha, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend z 27. 4. 2011, která byla zaměřena na zjištění pobytu žalobce a jeho soužití s manželkou a nezl. synem.

Z informací přednesených žalobcem v řízení před správním orgánem považuje krajský soud za potřebné připomenout základní osu žalobcova příběhu: ten uvedl, že

je státním občanem Nigérie, hlásí se k etniku Imo a vyznává křesťanskou víru. Označil se za člena PDP (People Democratic Party), aktivně do politiky nezasahoval, do strany vstoupil na žádost nevlastního bratra. Tomu spolu s dalšími dělal po dobu cca pěti měsíců bodyguarda a měl slíbenou odměnu. Bratr slovo nedodržel, jejich pomoc nepotřeboval, a proto si plánovali, že by jej unesli. Jejich úvahy pronikly na veřejnost, byli řešeni stařešinou vesnice a kvůli reakci nevlastního bratra se do záležitosti zapojil guvernér, který do vesnice poslal policii. Uvedl, že problémy vlastně začaly již v roce 1991, kdy zemřel jeho otec – ten měl dvě manželky a jeho první žena po smrti otce vyvolávala konflikty kvůli majetku. Žalobce z obav o život musel zemi opustit, neboť dle jeho tvrzení a nezlomné přesvědčení by mu za prozrazení záměru ohledně únosu jistě hrozila smrt. Také chtěl vést společné soužití s manželkou (kterou si vzal po ultrakrátké známosti v zemi svého původu) a nezl. synem, když tvrdil, že pobývají na společné adrese v pronajatém bytě a žalobce s podílí na výchově syna a jeho výživě. Popřel, že by kdykoli v minulosti vycestoval z Nigérie, stejně tak nikdy v minulosti nežádal v jiné zemi o azyl.

Správní orgán žalobce při postupně prováděných pohovorech konfrontoval s důkazy a informacemi, které postupně shromažďoval a po žalobci důsledně žádal vysvětlení nesrovnalostí v jeho přednesech, které postupem času vyplývaly na povrch. Zjistil, že ze systému EUODAC, že je v něm zanesena zřejmá shoda otisků prstů žalobce s otisky osoby jménem Joseph Brown, nar. 1. 12. 1981, kterýžto měl požádat o udělení mezinárodní ochrany ve Francii v roce 2006. Následně dal žalobci možnost vyjádřit se ke zjištěnému rozporu v jeho tvrzení a ten připustil, že ve Francii pobýval někdy do roku 2007 či 2008, o azyl prý nežádal. Do Nigérie se vrátil v roce 2007 nebo 2009, neboť potřeboval nový pas. Proto se stal členem PDP, neboť dle jeho přednesu mu tato politická strana vystavení nového pasu zajistila. Z informací zjištěných policií a sociálním orgánem vyplynuly, že žalobce s manželkou a nezl. nežije ve společné domácnosti, na výchově dnes již dvou dětí se nepodílí. Manželka žalobce tvrdila, že biologickým otcem nezl. dětí je občan České republiky (uvedla konkrétní jméno i důvod, pro který se o rodinu nemůže postarat), obě nezl. děti jí byly soudním rozhodnutím svěřeny do péče a žalobci nebylo výživné stanoveno. Konečně pak podala návrh na rozvod manželství.

Správní orgán poskytl žalobci prostor výše popsané nesrovnalosti, které krajský soud považoval za velmi zásadní, objasnit spolu s dalším okruhem problémů, kde žalobce poskytoval informace rozporné (např. chyby při názvech jednotlivých měst a vesnic, návštěvy u manželky, saturace rodiny finančními prostředky apod.).

Zde je namístě zdůraznit, že na jasné otázky, zda-li je žalobce v České republice poprvé, zda-li někdy v minulosti již o azyl či mezinárodní ochranu žádal a pokud ano, kdy, kde a z jakého důvodu, odpověděl bez pochybností záporně. Po získání informací z EUODACu připustil svůj pobyt ve Francii, který nejprve označil za turistický, posléze se doznal, že zde pobýval cca dva roky a kvůli potřebě nového pasu se vrátil do Nigérie. Odmítl však, že by ve Francii požádal o udělení mezinárodní ochrany. Stejně tak žalobce po konfrontaci s údaji poskytnutými manželkou připustil, že dříve uváděné informace k rodinné situaci nebyly zcela pravdivé. Setrval na obavách z usmrcení v případě návratu z důvodů plánovaného

únosu svého nevlastního bratra a to i přes obsah informací získaných žalovanými trest smrti nebyl v Nigérii řadu let vykonán, byť je součástí trestního řádu – Informace MZV ČR č. 141347/2004 ze dne 30. 11. 2004 a stejně tak Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíků ze dne 12. 4. 2010 (trest smrti lze udělit pouze za určité skutky, jako je např. vražda či vlastizrada). Zprávy MZ USA za rok 2008 a 2009 rovněž neobsahují zmínku o případné realizaci výkonu trestu smrti).

Krajský soud upozorňuje na ustálenou soudní judikaturu k otázce možnosti využít nejprve pomoci kompetentních orgánů své země, je-li tato možnost dostupná, kdy lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005-54 NSS: *„Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“* I kdyby žalobcem tvrzené problémy fakticky nastaly, byť k žádnému konfliktu či přímému zásahu vůči jeho osobě nedošlo, měl tak reálnou možnost domoci se ochrany kompetentních orgánů své země. Této otázce ovšem krajský soud nebude věnovat více pozornosti, neboť se zcela bez výhrad přiklání k závěrům žalovaného o nevěrohodném příběhu žalobce předneseném účelově s tím, aby si na území České republiky legalizoval pobyt. Postupnými opakovanými pohovory a v mezidobí získanými informacemi (popsané v předchozím odstavci) totiž správní orgán zcela bez jakýchkoli pochybností dospěl k závěru, že žalobce poskytuje nepřesné, zkreslené a záměrně nepravdivé informace, přičemž ačkoli mu byla dána možnost zásadní rozpor vysvětlit, žalobce tak neučinil.

V případech, kdy má krajský soud důvodné pochybnosti o věrohodnosti informací přednášených žalobcem – v projednávané věci se nadto nejednalo o pochybnosti, nýbrž o jistotu spočívající v záměrném uvádění nepravdivých údajů, odkazuje krajský soud především na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30.9.2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, kde se uvádí následující: *„Pokud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný schopni doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.“*

Z tohoto případu soud nabyl přesvědčení, že informace přednesené žalobcem postrádaly pravdivou linii a žalobce si vytvořil příběh, o němž se domníval, že by mohl naplnit alespoň z některého aspektu podmínky zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů pak ve shodě se žalovaným krajský soud rovněž přijal závěr o záměrně nevěrohodné a účelové výpovědi žalobce, který se tak snažil vybudovat si výhodnější pozici pro svoji žádost a nepředpokládal propojenost informačních

systémů zemí Evropské Unie. Na otázku, co bylo faktickým důvodem odchodu žalobce, zda-li potíže s nevlastním bratrem či snaha ze země vycestoval se záměrem zajistit si v České republice legální pobyt či snad touha po soužití s rodinou (jak žalobce několikrát zopakoval), není možné jednoznačně odpovědět, nicméně pro posouzení důvodnosti žaloby je tato pochybnost z důvodů nevěrohodnosti žalobcova příběhu nepodstatná. Za takto objasněné situace se tudíž lze jen těžko domáhat udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) či 12 b) zákona o azylu. Samotný žalobce ostatně v žalobě vytýká pochybení týkající se nesprávné aplikace § 14 a § 14a zákona o azylu.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. V smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení. Správní orgán byl rovněž povinen vyhodnotit, zda-li informace žalobcem přednesené nelze považovat za tak mimořádnou a závažnou situaci, na kterou by mohlo dopadat ust. § 14 zákona o azylu, tzv. humanitární azyl. Žalobce označil svůj zdravotní stav za dobrý, v průběhu správního řízení prodělal operaci slepého střeva bez jakýchkoli komplikací či následků.

Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (týká se právě tohoto výroku), může soud dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v Brně i krajských soudů samotných přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že v konkrétním případě se o žádný exces nejedná. Žalovaný shromáždil a vyhodnotil dostatečné množství podkladů (konkrétních zpráv a informací – přesně citovány v napadeném rozhodnutí a to hlavně od samotného žalobce), z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Správnost svého postupu opřel krajský soud např. o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, ve kterém se uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí žalovaný vycházel informací získaných v průběhu správního řízení od žalobce a z informací o zemi původu, přičemž v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. Krajský soud využije perfektního a náležitě odůvodněného rozhodnutí žalovaného, který se touto otázkou zabýval podrobně a precizně na straně sedmé až desáté svého rozhodnutí. Při svých úvahách a konečném rozhodnutí čerpal informace z několika věrohodných, objektivních a na sobě nezávislých informačních zdrojů (zprávy včetně stručného obsahu zachyceny výše). Žádná ze zpráv nepotvrzuje obavu žalobce o jednoznačném a automatickém uložení trestu smrti v případě jeho návratu do Nigérie. Správní orgán se rovněž věnoval rozboru otázky, zda-li žalobci v případě návratu nehrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání a následně též u vědomí dosavadní rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva k těmto otázkám.

Obavy žalobce s ohledem na jeho lživý přednes a obsah informací o zemi původu neshledal žalovaný důvodnými. Z informací vyplývá, že osoba má v případě potřeby právo obrátit se o pomoc na kompetentní orgány své země, vzhledem k obrovské rozloze země je nejjednodušším řešením osobních problémů přestěhování se na jiné místo – pokud dokázal žalobce vycestovat do cizí země bez znalosti jazyka a bez ekonomického zázemí, jistě by se dokázal poradit v zemi důvěrně známé. Samotný návrat žalobce jako neúspěšného žadatele o udělení mezinárodní ochrany žádné nebezpečí nepředstavuje, jak se ostatně podává v Informaci MZV ČR č. j. 98318/2010-LPTP ze dne 16. 3. 2010, kdy situaci navrátilých se neúspěšných žadatelů monitorují nigerijské nevládní organizace a žádné významné problémy neobjevily. Ostatně i samotný žalobce si již jeden návrat po déletrvajícím pobytu mimo Nigérii vyzkoušel, když se navrátil téměř po dvou letech z Francie. Žádné komplikace či problémy ani nezmínil. S ohledem na předestřené rodinné poměry se žalovaný zabýval otázkou dopadu negativního rozhodnutí s přihlédnutím k Úmluvě o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Bylo by zjevně nadbytečné znovu opisovat zjištění shrnutá k této otázce – rodinné vazby nefunkční, citové vazby žádné nevytvořeny, žalobce není biologickým otcem nezletilých dětí. Smysl a

účel manželství tak od data jeho uzavření naplněny nebyly. Ze všech důvodů takto stručně shrnutých lze usoudit, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky, jimiž je Česká republika vázána (§ 14a odst. 2 zákona o azylu).

Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Krajský soud tak oproti přesvědčení žalobce dospěl k závěru, že důkazy opatřené správním orgánem a použité jako podklad pro rozhodnutí jsou úplné, odpovídají požadavkům shora označených ustanovení správného řádu, poskytují možnost spolehlivého zjištění stavu věci a v tomto smyslu představují dostatečný podklad pro objektivní a soudem bez potíží přezkoumatelné rozhodnutí. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí je v souladu se zákonem, neshledal ani vady ve správním řízení, které jeho vydání předcházelo, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.)

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za dva úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) řádné doplnění podání. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3100,-Kč, náhrada hotových výdajů 300,-Kč, celkem tedy 6.800,-Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění). Advokát doložil, že je plátcem DPH, a proto krajský soud výše uvedenou částku navýšil o 21% z titulu platby DPH, tedy o 1.428,-Kč na výsledných 8.228,-Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet vymíněný advokátem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 30. září 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně